

Тя,

Поете благий, синко мой, пръзирай ги! . Пръзрънне,
Това е най-достойното за тебе отмъщение!

То й,

Права ръчъ да чуж искамъ, —
Нещж утъшение!
Искамъ свъсна ръчъ да чуж,
Не търсж мъщение!

Права дума, свъсна дума,
За нея съмъ гладенъ!
И бож се да не бждж
Отблъснжтъ, забравенъ!

Тя,

До-ще време дума свъсна
За тебъ да се каже,
До-ще време за възмездье,
За радости даже!

Глѣдай сѣ напредъ! . Труди се! .
Недѣй губи вѣра! .
До-ще време да се мѣри
Съсѣ правата мѣра!

Кой останж вѣчно гоненъ? . .
И кога Зората
Не намѣри пжтъ въ простора,
Не прѣснж тъмата? . .

Прѣдъ лѣжитъ, чадо, никой
Мждрецъ не проплака! . .
Истината е безсмъртна, —
Тя може да чака! . .
